

[Connie Hedegaard]

kundgørelse. Dette blev accepteret af daværende arbejdsminister Svend Auken, lige så vel som det lå i forligsaftalen mellem arbejdsgiverne og Nærings- & Nydelsesmiddelarbejderforbundet. Ja, under andenbehandlingen sagde daværende justitsminister Ole Espersen ifølge Folketingets forhandlinger 1980-81, sp. 10487, på et spørgsmål om ikrafttræden:

»Når det i ændringsforslaget siges, at loven har virkning fra den 5. maj, skal jeg sige, at »virkning« normalt har noget at gøre med de økonomiske virkninger. De kunne indtræde fra i dag kl. 9, men selve håndhævelsen efter grundloven må forudsætte, at der er sket en egentlig kundgørelse. . . «.

Siden har vi set samme praksis i forbindelse med overenskomstindgrebet i 1985 og sidst i foråret i forbindelse med lægekonflikten. Ingen herinde satte ved de lejligheder spørgsmål ved denne del af den pågældende lovgivning, så det er da lidt mærkeligt, at der nu pludselig her, hvor man ellers skulle mene at vi alle sammen var interesseret i i hvert fald ikke at forlænge debatten unødigt, skal gøres en så stor sag ud af noget, alle tidligere har accepteret.

Men hvis Socialdemokratiet ikke har eksempler nok i de bilag, vi har fået i arbejdsmarkedsudvalget, kan vi da også tage et helt frisk eksempel, f.eks. den overenskomst, som vagt- og sikkerhedsfunktionærerne indgik i søndags. Her er parterne enedes om, at lønforhøjelser gives fra arbejdets genoptagelse. Det kan da næppe være forbundsformand for vagt- og sikkerhedsfunktionærerne og folketingskandidat for Socialdemokratiet Hans Jørgen Jensen, der har bedt Socialdemokratiet om at give bedre vilkår for de bedrelønnede edb-folk. Han må da i øvrigt også sammen med os andre undre sig over, om det virkelig er socialdemokratisk arbejdsmarkedspolitik, at statsindgreb skal give bedre vilkår for lønmodtagerne end dem, ansvarlige organisationer selv forhandler sig frem til.

Endelig vil jeg fremhæve det interessante i, at Socialdemokratiet og SF, som i øvrigt ikke er enige om imponerende meget, pludselig her er enige om, at lønforhøjelser skal have tilbagevirkende kraft, hvilket ud over at være besynderligt i al almindelighed da i særdeleshed er besynderligt i betragtning af, at det vil begunstige de medlemmer, som ik-

ke er sendt i strejke af deres forbund, mens de strejkende betaler prisen for eventuelt opnåede forbedringer.

Man må sige, at der er bevægelse i de såkaldte arbejderpartiers solidaritetsbegreber, så der er ikke noget at sige til, at flere og flere lønmodtagere finder andre partier at stemme på – men det er naturligvis ikke noget, Det Konservative Folkeparti beklager.

(Kort bemærkning).

Kaj Poulsen (S):

Ja, sådan kan det jo gå, når man har skrevet en ordførertale, inden man har hørt de andre ordførere. Nu har jeg stået og dokumenteret her, hvad det var, der skete i 1981, og så hjælper det jo ikke, at fru Connie Hedegaard siger det modsatte.

I forslaget i 1981, som blev fremsat den 4. maj af arbejdsministeren, er det eneste, der står om ikrafttræden, det, der står i § 5: »Loven træder i kraft ved bekendtgørelsen i Lovtidende.« Loven blev bekendtgjort i Lovtidende den 6. maj. I forligsteksten, som er ophøjet til lov, står der på side 5 i bilaget, øverst i højre spalte: »Overenskomsten m.v. træder i kraft den 4. maj 1981.« Altså to dage før loven er vedtaget.

Der er således ingen praksis, der kan sammenlignes med denne. Folketinget har ophøjet en forligstekst til lov, hvori parterne har aftalt, at sådan skulle det være. Det er ikke Folketinget selv, der lægger en paragraf ind, som ministeren gør i denne sag. Men fru Connie Hedegaard må prøve at lytte efter; så går det ikke så galt, når man har skrevet talen på forhånd.

(Kort bemærkning).

Connie Hedegaard (KF):

Jeg ved ikke, hvem det er, der skal lytte. Hr. Kaj Poulsen bliver ved med at tale om lovforslaget. Jeg nævnte ikke lovforslaget. Jeg nævner den diskussion, vi har haft nu i efterhånden flere dage om, hvad der er praksis i arbejdsretlig henseende, og jeg siger bare, at dengang var der ingen, der satte spørgsmålstejn ved, at der ikke blev ikrafttræden med tilbagevirkende kraft. Tværtimod sagde den daværende socialdemokratiske justitsminister på talerstolen, at når man talte om virkning, talte man om økonomisk